

La tribuna

Enrredistes i chicanosos

Nomen ens sorprèn (?) amb la seva retòrica inqüestionable molt més estrident que l'anestèsia cinquista

FERRAN

Goya

Aquests darrers temps, escoltant i llegint alguns polítics –del sistema i de l'antisistema– no m'he pogut estar de buscar, llegir i copiar un dels pasatges més autèntics del *Manual Digest*: «No puch deyxar (de passo) de donar-los 3 advertències molt útils a les Valls y a ells molt honrrosas. La primera, que com en ésser causas y processos per tot lo món los ocasionan regularmén cavillacions, sutilesas y escurilitats dels advocats chicanosos, notaris y procuradors y altres enrredistes, los batlles procuraran en no deyxar-se prevenir de paperades ni arrahonaments de ningú, ans bé, hoïnt lo arrahonament o discurs o llegint las paperadas ab tota prudència, maduresa y reflexió, se reservaran son judici per consultar a Déu Nostre Senyor lo acert de la sentència y, també, ab hòmens doctes, íntegros, ingènuos y de sciència y consciència (com solem dir), sens fer fondo en ditas paperadas y discursos». (*Manual Digest*, Antoni Fiter i Rossell llibre II, capítol VI, pàgina 206).

Crec que va ser **Ramon Serrano Súñer** el primer en esbrinar el significat de «chicanosos» en aquest text; segons el *cuñadísimo* seria un gallicisme que **Fiter i Rosell** hauria manllevat del mot *chicaneur*, fent referència als embrollaires, aquelles persones que es plauen a crear embrolles. Les *escurilitats* probablement fan referència a propostes obscures, confuses i inintel·ligibles (del portuguès escuro i també del mateix mot castellà vulgar en desús).

Si substituïm els professionals, indubtablement poc valorats, que esmenta **Fiter i Rossell**, pels personatges públics que –misteris del periodisme– gaudeixen d'una intensa i privilegiada difusió mediàtica, ens adonem com el discurs

polític andorrà està avui monopolitzat per l'espècie dels enrredistes i chicanosos.

No crec que sigui necessari, a aquestes alçades de la legislatura, gastar «paperades ni discursos» per argumentar la inclusió del cap de Govern o del ministre de Finances entre «millors»... enrredistes de la història política contemporània del nostre país. Homes i dones, electors i ciutadans sense dret de vot, gent de dreta i d'esquerra, parroquialistes i centralistes, treballadors i empresaris, estudiants i pensionistes, ja han arribat a un grau d'incredulitat que comença a fer-los immunes a les explicacions i reexplicacions de **Martí i Cinca**. Les lletanies sense arrels, sense present –ni futur– del cap i del seu

segon, el seu discurs hipnotitzador i amnèsic estan perdent l'eficàcia propagandística que tenien fins no fa gaire.

Però si **Martí i Cinca** són els experts en l'enredo i l'embolic, l'infal·libre **Nomen** s'aplica com un bon alumne, amb una constància digna d'encomi, en aprendre i practicar la tècnica de les «cavillacions, sutilesas y escurilitats». Amb regularitat ens sorprèn (?) amb la seva retòrica inqüestionable (¿o inquestionada?), però indubtablement molt més estrident que l'anestèsia cinquista.

La darrera setmana –confirmant el misteri del periodisme andorrà– les seves provocadores afir-

També fa trampa Bartumeu a partir d'exemples «cridaners» ... però que són falsos

macions han ocupat les portades de la premsa escrita del país. Sembla que l'ideòleg de «l'Andorra sense Estat» està abandonant el discurs que mantenia amb una certa aparença tècnica o científica, però amb el que només combregaven els seus palmeros més fidels; ara començaria a explorar una nova via amb conjectures encara més fal·lacioses, però que podrien tenir prèdica i penetració entre la gent més procliu a ser enredada. Les seves «paperades y arrahonaments»

són sil·logismes absolutament inconsistents que parteixen invariablement de la fabricació o invenció d'unes premisses incidentals i fragmentàries, de les que l'exconseller traurà (com surt el conillet del barret del màgic) unes conclusions generals molt properes a la veritat absoluta. **Nomen** ha tornat a fer trampa, i ell ho sap, barrejant tres dels dossiers de la política internacional andorrana: les negociacions de la nova directiva de l'estalvi, les dels CDI's i les de l'acord d'associació amb la UE.

Com també fa trampa (¿o l'han enredat a ell?) **Jaume Bartumeu** quan vol «tocar de peus a terra» a partir d'exemples que poden ser molt «cridaners» ... però que són falsos. Des de que va entrar en vigor la llei 9/2003 del patrimoni cultural d'Andorra, s'han presentat set sol·licituds de permís d'obra a entorn de l'Església de Sant Julià i Sant Germà de Lòria, a la tan estimada Plaça del conseller del grup mixt. Cinc de les sol·licituds van rebre l'informe favorable del Ministeri de Cultura abans del 2012; la reforma de l'Hotel Glòria, té l'informe favorable el 2014; només queda un projecte pendent d'un complement d'informació de la persona interessada.

Així doncs, el «sector integrista dins l'àmbit competencial del Patrimoni Cultural» (*sicum dixit Bartumeu*) ha informat favorablement el 85 % de les sol·licituds presentades. El principal argument del grup mixt per votar a favor de la presa en consideració de la proposició de llei dels comuns de modificació de la llei de Patrimoni Cultural cau pel seu propi pes perquè és absolutament fals que hagi «empantanegament».

La política andorrana necessita polítics diferents dels enrredistes i chicanosos. No podem permetre'ns continuar desvalorant els «hòmens doctes, íntegros, ingènuos y de sciència y consciència» (com solem dir). Els necessitem perquè aquests, almenys, no ens volen enredar. ≡

Membre del PS